

# Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 65.

Fjerde Session.

22de Møde.

Tirsdagen d. 16. November.

(Forts.)

**Ræe** (forts.): Med Hensyn til Spørgsmaalet om Bevilgelsens betingede Meddelelse, er der blevet draget en Parabel med hvad der er skeet under Finantslovens Bevilgelse. Hvad de sidste angaaer, er der vel fremkommet Betingelser ved selve Bevilgelseerne, men disse Betingelser — idetmindste staae ingen andre for min Erindring — have kun indeholdt Begrænsning i Tidens Udstrækning og angaaet et saadant Tidspunkt, som efter den naturlige Orden kan indtræffe indenfor Finantslovens Tids-Omraade. Der har f. Ex. været knyttet den Bestemmelse til Bevilgelse af Embedslønninger, at de skulle bortfalde ved Vacance, at de kun skulle være personlige Tillæg, og omtrent af den Natur have det Slags Betingelser været, der ved disse Bevilgelse har været givne. Her kan jeg derimod kun see klart, at der blot er een af to Maader at anvende, enten den, at bevilge det Mandskab, som kræves, og over hvis Anvendelse Kongen har Myndighed, og hvorfor hans Regjering staaer til Ansvar, eller ogsaa at nægte denne Bevilling. Har man Tvivl om, at Statsmagten vil anvende dette Mandskab paa en Maade, som er forsvarlig for Landet, og har man derom en saa stærk Tvivl, som her er bleven udtrykt, saa skal man rette et bestemt Mistillidsvotum mod Regjeringen, og saa skal man, naar man endelig vil drage det ind under denne Sags Afgjørelse, følge det Forslag, der er gjort af den ærede Rigsdagsmand for Veile (Lehmann), aldeles at stemme mod den hele Bevilling. Det Forslag derimod, som her er fremkommet, forekommer mig endogfsaa, mildest talt, at være uparlamentarisk, og jeg troer heller ikke, at

mere lærde og i parlamentariske Forhandlinger mere erfarne Medlemmer end jeg skulde kunne opvise nogen tilsvarende Anvendelse af Lovgivningen, der i lignende Tilfælde har været gjort paa de Steder, som man jo ellers pleier at fremstille som Monstre.

**Ordføreren:** Efter Alt, hvad der fra Udvalgets Side er anført i denne Sag, har jeg næsten anseet det for overflødig at bemærke, at det ikke i mindste Maade har tænkt paa at udtrykke en Mistillid mod Regjeringen.

**Formanden:** Rigsdagsmanden for Maribo Amts 4de Valgfreds har Ordet.

**Monrad:** Saaledes som Sagen foreligger, troer jeg dog, at vi gjøre Ret i at stemme for Udvalgets Forslag, idet Betydningen af et saadant Votum, efter alle de Vittringer, som her ere faldne, ingentunde vil kunne blive misforstaaet, og, selv om en enkelt Rigsdagsmand skulde saa aldeles misforstaae det som den ærede sidste Taler, bør det dog ikke have nogen Indflydelse paa Afstemningen. Jeg troer derfor, at man ikke skal lade sig bevæge af hvad han har anført, til ikke at stemme for Udvalgets Forslag. Der er idetmindste, haaber jeg, Endeel, som under den Forudsætning vil følge det til 3die Behandling, at det saa vil undergaae en saadan Omdannelse, at de væsentligste paapegede Ulemper derved vilde kunne blive fjernede, ligesom jeg ogsaa maa antage, at Udvalgets Niemed, at gjøre opmærksom paa det i Forslaget berørte Forhold samt at gjøre Ministeriet bekendt med Thingets Anskuelse om denne Sag, væsentligt vil være opnaaet ved de her fædsundne Forhandlinger.

**Schack:** Jeg vil blot fremhæve det Resultat, som forekommer mig at være indvundet ved nærværende Debat, at det nemlig, saavidt jeg har forstaaet, fra alle Sider er indrømmet, at vi have en juridisk Ret til at gjøre Be-